

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)
nr. 6 (102) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Pacea în vreme de război

Citiți în pagina 1

Scrisoare către Sfântul meu
Ocroitor

Citiți în pagina 4

Mai avem timp pentru
Dumnezeu?

Citiți în pagina 6

Sfântul Ierarh Mitrofan,
Patriarhul Constantinopolului

Citiți în pagina 14

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Pacea în vreme de război

Cu voia Domnului lăsăm în urmă anotimpul renașterii, îndreptându-ne către o perioadă de împlinire spirituală sau, mai bine spus, o perioadă de maturitate duhovnicească. Personal, am asemănat anotimpul de vară cu vârsta maturității, atunci când omul știe ce vrea în viață, croindu-și drum spre țelul propus. Deși dealul Copoului este o zonă destul de aglomerată, atenția mi-a fost îndreptată către un om între două vârste care, stând pe o bancă „țintea” cu privirea albastru nesfârșit al cerului, netulburat parcă de agitația din jurul său. Sincer, am simțit în acea clipă o stare de liniște interioară pe care, fiind prea sărac în cuvinte, nu o pot descrie, dar despre care vă pot spune că aș dori să nu mă părăsească niciodată. Poate că el simțea ceea ce eu nu puteam vedea sau poate auzea ceva ce eu nu puteam înțelege. Poate că se ruga sau poate doar contempla creația lui Dumnezeu, nu știu... Dar, ceea ce știu este că liniștea interioară nu se poate dobândi fără ajutorul lui Dumnezeu. Starea de pace interioară (adevărată stare de pace) este admiterea că nimic nu este posibil fără Dumnezeu, fiind dependentă de o statornică credință în Dumnezeu, de nădejde și de un gram de smerenie.

Simțind starea de pace din acel om mi-am ridicat și eu privirea spre cer căutând acel Ceva, iar inima îmi spunea: El este acolo, tu unde ești? Atunci, antrenat fiind ca într-un vals al fulgilor de nea, între bătaile rapide ale inimii, îmi veneau în minte cuvintele psalmistului: „Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna și stelele, pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: Ce este omul că-Ți amintești de el? Sau fiul omului, că-l cercetezi pe el? Micșoratu-l-ai pe dânsul cu puțin față de îngeri, cu mărire și cu cinste l-ai încununat pe el.” (Ps. 8, 3-5). Și iarăși repetăm: Ce sunt eu, Doamne, înaintea Ta, de ai atâta milă față de mine? Gândul mi-a plecat la faptul că, atunci când ai pace-n inimă, atunci când Dumnezeu este alături de tine, toată agitația din lume nu poate să te tulbure. Suntem speriați și nu ne găsim liniștea din momentul în care rupem legătura cu Biserica Triumfătoare și astfel, în această stare, ne îndepărtăm mai mult de Dumnezeu și de noi înșine, lăsându-ne pradă grijilor, fricii și gândurilor deșarte.

La serviciu sau în viața de zi cu zi, omul, atunci când este muștrat pentru ceva, caută imediat un vinovat, pentru că mândria nu ne permite să admitem că nu suntem perfecți. Vorbind cu un coleg despre starea de liniște, îmi spunea că ar vrea să meargă

la mănăstire pentru că doar acolo există liniște. Citind în Pateric am observat că Sfinții Părinți, deși erau într-o permanentă luptă cu gândurile, cu patimile, iar cei mai îmbunătățiți duhovnicește, chiar și cu diavolii, se osteneau prin toate mijloacele să găsească calea către pacea lăuntrică. Deci, fie suntem în lume, fie în mănăstire sau oriunde altundeva, suntem într-o permanentă luptă. Mai rău este că în loc să ne luptăm cu patimile pentru a dobândi pacea, ne luptăm cu aproapele pentru a dobândi supremația, iar cu fiecare „victorie” asupra aproapelui, mintea ni se desparte de inimă, îndepărtându-se de Dumnezeu. Poate că ar fi necesar să înțelegem că murim înainte de vreme, puțin câte puțin, în fiecare zi. Citind în Sfânta Scriptură vom vedea că iertarea este cea mai potrivită cale spre pacea sufletului pentru că, prin iertarea aproapelui, ne consolidăm dragostea și smerenia: dragostea pentru omul care ne-a necăjit, iar smerenia pentru patimile noastre cele nepocăite. Cu toții am simțit că lupta împotriva aproapelui aduce cu ea gânduri sumbre, dispreț, iar mai apoi deznădejde și chiar boli trușești, adică o permanentă stare de agitație.

Cred că atunci când simțim că se apropie „furtuna”, ar trebui să ne amintim că nu cel care „are gura mare” este și cel care se face auzit, ci cel care știe să gestioneze un dialog. Cred că ar trebui să urmărim ca faptele și vorbele noastre să arate că suntem cu adevărat creștini, adică urmași ai Domnului Hristos.

Când am întrebat un coleg de ce a răspuns urât altui coleg într-o relație de serviciu, mi-a spus că nu ar fi vorbit urât dacă nu ar fi fost provocat. Păi, dacă ascultăm cuvintele Domnului: „Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău, din comoara lui cea rea scoate afară cele rele.” (Matei 12, 35), atunci vom vedea că nu provocarea în sine este rea, ci „putregaiul” pe care îl purtăm în suflet. Problema nu este în cele întâmplare, ci în răspunsul nostru. Faptul că cineva ne-a provocat nu ne-a schimbat (firea, caracterul, ceea ce suntem) câtuși de puțin. Ca exemplu, atunci când ridicăm puțin capacul unui tomberon de gunoi, chiar dacă vom simți mirosul urât de acolo, nu vom da vina pe capac. Pentru că, atunci când tomberonul era încă închis cu capacul, el oricum mirosea, dar noi l-am deschis abia acum. Așa că, atunci când răspundem agresiv la o provocare, asta nu înseamnă nimic altceva decât faptul că gunoiul se afla în noi și înainte de a fi provocați. Degeaba aruncăm vina pe celălalt, pentru că nu el este cel ce a pus gunoiul în noi, el doar a ridicat capacul. Dacă l-am întreba pe Domnul Hristos, cu siguranță ne-ar îndemna să răspundem cu iubire în orice situație. Sfinții părinți urmând cuvintele Sfintei Scripturi ne învață să nu intrăm în jocul cuvintelor cu cei ce iubesc gâlceava pentru că: „Omul cu gând rău ațâță ceartă și defăimătorul desparte pe prieteni.” (Pildele lui Solomon 16, 28).

Cândva, am citit o carte (nu mai țin minte titlul) în care personajul central a rămas

invalid la vârsta de 20 de ani ca urmare a unui accident. Se putea deplasa numai în scaunul cu roțile. Astfel că, speriat de viitorul său sumbru, a devenit ursuz, găsind motiv de ceartă cu oricine și din orice. Toți vechii prietenii încercau să-l scoată din starea decăzută în care zăcea, povestindu-i despre fete care s-au îndrăgostit de oameni în diferite stadii de invaliditate, după care le-au purtat de grijă toată viața, la propriu și la figurat. Timpul trecea, iar el căuta o astfel de fată, dar n-o găsea. Visele i se destrămau, iar totul în jurul său era zugrăvit în nuanțe de gri. Unul dintre prieteni a reușit să-l aducă la biserică, spunându-i că acolo își va găsi jumătatea. Și cumva a avut dreptate. Deși ar fi putut să cadă în deznădejde, într-un sfârșit a fost în stare să se împace cu soarta. Chiar dacă nu a avut succes în dragoste, în locul gândurilor sumbre, în locul dragostei trupești a găsit iubirea lui Dumnezeu. Iar sufletul lui a redevenit viu. Chiar dacă viața i-a rămas monotonă pe dinafară, pe dinăuntru s-a umplut de bucurie. Cu trecerea timpului, a înțeles că infirmitatea fusese mijlocul înfrumusețării sufletului său, care din mândrie era într-un permanent război cu oricine încerca să-l ajute, chiar și cu el însuși. Deși Dumnezeu, prin infirmitatea trupului, ca urmare a unui eveniment tragic, i-a scos la iveală gunoiul din suflet, într-un sfârșit, prin pronia dumnezeiască, l-a vindecat de mândrie și l-a făcut fericit.

Dragi prieteni, povești sunt multe și fiecare are tâlcul său, dar important de reținut este că, creștinul este într-un permanent război cu patimile, cu înfrânarea dorinței de a vorbi (atunci când nu se cere un răspuns), dar și cu păcatele care stau ascunse în noi sau care la prima vedere par neimportante. De aceea, dacă am ajuns la o situație de conflict cu cel de lângă noi trebuie să știm să revenim la liniștea sufletească, fără să purtăm resentimente. Cu cât vorbim mai puțin este mai bine, însă indiferent de cauza neînțelegerilor, acestea trebuie cât mai repede date uitării, pentru ca sufletul nostru să își găsească pacea. Dar, de multe ori, nu știm cum să reacționăm la apariția unor discuții mai aprinse și ne lăsăm purtați de val, de mânia momentului care duce, de cele mai multe ori, la regrete.

Închei aceste gânduri cu îndemnul că, atunci când se impune să luăm atitudine pentru o oarecare cauză, trebuie să încercăm să ne facem auzită părerea fără să aruncăm vorbe grele, prin care rănim pe cei din jur. De aceea, trebuie să știm întotdeauna cum să ascultăm și să-l respectăm pe cel căruia ne adresăm. Așadar, să ne rugăm Domnului Hristos să ne ierte păcatele, să ne lumineze inimile, pentru a vedea și a neutraliza gunoiul din tomberon, iar atunci când cel de lângă noi va ridica capacul, să-l întâmpine mirosul plăcut al gândurilor bune inspirate prin harul și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Har și bucurie.

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Scrisoare către Sfântul meu Ocrotitor

Bunul Dumnezeu m-a îndemnat ca, în această lună iunie, să-i scriu câteva rânduri Sfântului Ioan cel Nou, în care să-i mărturisesc ceea ce simt în acest moment, în pragul zilei mele de naștere. M-a pus puțin pe gânduri această idee, dar am acceptat provocarea și m-am gândit să împărtășesc și cu dumneavoastră mica scrisoare pe care i-am pregătit-o:

„Dragul meu Ocrotitor,

Îți scriu din nou cu bucurie, Sfinte Ioan. Gândul la tine îmi aduce de fiecare dată multă liniște și știu că-mi auzi împărtășirea.

Tu ai viețuit într-o cetate mică, Trapezunda, aflată lângă mare, unde opreau multe corăbii pline de mărfuri, venite din diferite țări. Eu, de asemenea, locuiesc într-un orașel, Siret, aflat pe malul râului cu același nume, pe faleza căruia s-a construit de curând un parc pentru copii, unde cei mici se adună să se joace, iar cei mari se întâlnesc să facă sport sau să se bucure de un grătar cu prietenii.

Ocupația ta era negustoria, știai toată circulația mărfurilor, te pricepeai să vinzi, să cumperi și să faci schimburi de produse, astfel încât să poți câștiga atât cât să poți ajuta și pe cei lipsiți, fiindu-ți milă de aceștia. Vocația mea încă nu s-a descoperit, lucrez de câțiva ani într-un domeniu pe care mi l-a scos Dumnezeu

în cale, dar care simt că nu mă reprezintă pe deplin. Fac economii în măsura în care pot, cumpăr adesea la reducere, pun bani deoparte în depozite bancare și mai fac din când în când câte o donație către diferite cazuri sociale, de cele mai multe ori doar ca să mă știu cu inima împăcată că nu am fost indiferentă față de cei în suferință.

Datorită comerțului pe care-l făceai, adesea călătoreai cu corabia, dintr-o țară în alta. Eu am călătorit în diverse excursii cu hidro bicicleta, cu vaporășul, cu bacul sau cu feribotul. Mi-a plăcut foarte mult! În mod deosebit, nu pot uita cum simțeam vântul, cum auzeam pescărușii și cum se vedeau răsăritul și apusul soarelui pe mare. A fost ceva special de fiecare dată! Probabil și tu știi. Mă încălzesc cu gândul că și tu admirai frumusețea peisajului mării de fiecare dată când aveai ocazia.

Pe cei bolnavi îi mângâiai, le ofereai din averea ta, erai bun și blând. Eu, când aflu că cineva este bolnav, mă închid în mine și, în cel mai fericit caz, spun în gând o rugăciune, apoi îmi văd în continuare de ale mele.

Posteai, te rugai și nicio clipă nu ai renunțat la credința în Hristos, suportând toate chinurile tiranilor și batjocura, neavând frică, ci doar hotărâre și încredere, ca un viteaz ostaș. Eu mă lupt cu postul și cu rugăciunea în fiecare zi, iar încrederea simt uneori că îmi e atât de subredă încât, din cauza fricii, într-o situație de asumare a credinței, probabil că m-aș lepăda de Hristos imediat...

Părinții tăi au fost creștini, binecredincioși, făceau fapte bune și la fel te-au învățat și pe tine. Aici, mi-aș dori să cred că semănăm, cel puțin într-o oarecare măsură.

Totuși, mă întreb...oare ce am eu în comun cu tine, cu meseria ta, cu viața ta, în adevăratul sens? Mai exact, cum duc eu mai departe exemplul tău și numele pe care tu mi l-ai dat prin părinții și nașii mei?

Cu o dorință arzătoare de a-ți urma modelul sfânt,
Ioana ta”

Nu am primit încă răspuns la scrisoarea mea, dar cred că suntem datori să ne întrebăm toată viața cum „onorăm”, cum cinstim noi numele pe care-l purtăm, al celui care ne ocrotește, fie dacă el este un Sfânt, un naș, o mătușă, un bunic sau un actor care le-a plăcut părinților (după cum se mai poartă).

Dacă ar fi să îi puteți transmite astăzi câteva gânduri celui care v-a fost ales să-l urmați în viață, ce i-ați mărturisii sau ce l-ați întreba?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu - Racla de la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou”, Suceava

Mai avem timp pentru Dumnezeu?

Dragi prieteni, iată că prin mila marelui Dumnezeu, ne revedem pe calea cuvintelor de folos, acum când deja am intrat în prima lună de vară, cea a lui cireșar, cum mai este denumită popular luna iunie, o lună în care ne facem planuri de vacanță sau de relaxare, fiecare după cum simte.

Subiectul pe care - sau mai bine zis gândul pe care - vreau să îl pun în inimile voastre este legat de timpul petrecut cu Tatăl Ceresc, Creatorul nostru. Oare mai avem timp pentru El sau suntem acaparați cu totul de grijile cotidiene?

Ne grăbim să atingem succesul, să bifăm obiective, să răspundem tuturor...dar ne oprim tot mai rar să ascultăm glasul Celui care ne-a dat viață. Și poate că tocmai în această tăcere uitată Dumnezeu încă așteaptă, nu pentru a ne certa, ci pentru a ne primi din nou. Trăim într-o lume grăbită, dragilor, și mult prea agitată. Diminețile încep cu alarme stridente, urmate de mesaje, știri, e-mailuri și o listă de sarcini care parcă nu se termină niciodată. În acest vârtej al activităților zilnice apare o întrebare tot mai apăsătoare: Mai avem timp pentru Dumnezeu?

Răspunsul sincer, pentru mulți dintre noi, este: prea rar. Ne amintim de El la necaz, în boală sau când ne simțim singuri. Îi cerem ajutorul, dar uităm să-I mulțumim. Îi cerem răspunsuri, dar nu-I oferim tăcerea noastră în rugăciune ca să ne vorbească.

Dumnezeu nu strigă. El șoptește în liniștea inimii, acolo unde gălăgia lumii nu mai pătrunde. Dar câți dintre noi mai lăsăm acel spațiu liber? Tehnologia ne leagă de tot și de toți, mai puțin de Cer. În loc să deschidem Biblia, deschidem rețelele sociale. În loc să ne plecăm genunchii, ne aplecăm spre ecrane. A-L pune pe Dumnezeu pe lista de „priorități” nu înseamnă să-I acordăm ce ne rămâne. Înseamnă să-I dăm primul loc în gânduri, în decizii, în relații. Timpul nu ni se oferă, ni-l facem noi. Pentru lucrurile cu adevărat importante oamenii găsesc întotdeauna timp. Dacă Dumnezeu nu mai e printre acestea, poate e momentul să ne întrebăm: Cine sau ce L-a înlocuit?

Dar nu e totul pierdut. Dumnezeu nu obosește să aștepte. Oricât de departe am fi, El e aproape, la o rugăciune distanță. Ne vrea inimile, nu perfecțiunea. Vrea sinceritatea noastră și atât. Haideți să i-o acordăm! Așadar, mai avem timp pentru Dumnezeu? Da, dacă vrem cu adevărat. Dacă ne oprim din alergare și recunoaștem că fără El tot ce avem devine gol. Iar cu El, chiar și cele mai simple momente capătă sens veșnic.

În încheiere, vă las un citat care evidențiază cel mai bine tema acestui articol, rugându-L pe bunul Dumnezeu să își facă sălaș și în inima noastră plină de patimi. Doar să Îi dăm voie să vină!

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.” (Matei 6, 33)

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Sfântul Disc – ieslea, dar și piatra mormântului Mântuitorului

Deși mai puțin observat de către credincioși, fiind mai mereu acoperit, sfântul Disc este un obiect liturgic cu un rol important în dumnezeiasca Liturghie. Pe el, sub forma Agnețului, stă așezată pâinea – care va fi prefăcută în Trupul Mântuitorului.

Din punct de vedere istoric, este la fel de vechi ca Potirul. El a apărut în folosința Bisericii odată cu dezvoltarea ritualului Proscomidiei. Mântuitorul Iisus Hristos, în seara Cinei celei de Taină, când a fost instituită dumnezeiasca Euharistie, a frânt pâinea și a împărțit-o celor 12 ucenici, fără să o așeze pe ceva. Doar evanghelistul Marcu aduce aminte despre un talger pe care fusese așezată inițial pâinea.

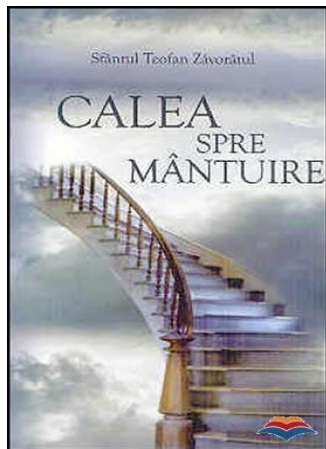
Necesitatea folosirii unui suport sau a unui vas plat a apărut atunci când numărul celor care se împărțășeau a crescut. Frânt sau tăiat în mai multe părți, Sfântul Trup era așezat într-un vas plat, de unde putea fi luat cu ușurință de către preot și oferit credincioșilor spre împărțășire. De la vasul plat, arta bisericească a făurit un nou obiect liturgic, numit sfântul Disc.

Interpretarea simbolică a acestui obiect este legată de două momente principale din viața pământească a Fiului lui Dumnezeu. Pe de o parte, este chipul ieslei din staulul Betleemului, care l-a primit pe Pruncul Iisus. Pe de altă parte, este amintirea pietrei de la mormântul în care a fost pus Hristos. Ambele interpretări sunt legate de faptul că, în momentele importante din cadrul sfintei Liturghii, în mijlocul Discului este prezent Agnețul sau pâinea care este prefăcută în Însuși Trupul Mântuitorului Hristos.

Sursa: www.doxologia.ro

Spovedania neîncetată

In fiecare zi, înainte de a merge la culcare, fă o mărturisire particulară Domnului, spunându-ți toate păcatele. Gândurile, dorințele, simțămintele și mișcările pătimașe ale sufletului, precum și orice pătează faptele noastre, chiar și pe cele bune, trebuie mărturisite Domnului. Chiar dacă am păcătuît oarecum împotriva propriei noastre voințe, păcatul zace încă în noi, făcându-ne întinați și netrebnici înaintea lui Dumnezeu și a propriului simțământ de curăție și desăvârșire. Culcându-ne în pat e ca și cum am pleca spre lumea de dincolo. Spovedania ne pregătește pentru această călătorie. În timpul somnului, tot ceea ce am dobândit peste zi devine o parte a firii noastre; de aceea trebuie să curățim tot ceea ce am adunat în cursul zilei și să îndepărtăm prin zdrobirea inimii toată necuviința și murdăria. Astfel vom deveni curați.

Să săvârșești o spovedanie minut-de-minut, adică fiecare gând, dorință, sentiment și mișcare rușinoasă și vrednică de osândă a sufletului tău să o mărturisești cu pocăință și cu străpungerea duhului, de îndată ce ți-ai dat seama de ele, lui Dumnezeu Cel Ce pe toate le vede; și să ceri iertare pentru ele și puterea de a te feri de ele pe viitor. Roagă-L ca în clipa aceea să te curețe de toată întinăciunea. Această lucrare este foarte ziditoare – parcă am lăcrima neconținut când mergem împotriva prafului – și cere o severă luare-aminte la mișcările inimii. Cel nerisipit este mereu osârduitor și plin de râvnă, pe când cel ce nu alungă de la sine gândurile și dorințele prin pocăință și zdrobire lasă o rană deschisă în inima sa. Cât de multe răni avem și câte săgeți primim fără să prindem de veste! Nu este de mirare că ne răcim și suntem biruiți. Un gând aduce un alt gând și din ele se naște dorința. O dorință și încă una dau naștere consimțirii, iar pe urmă se săvârșește desfrânarea cea lăuntrică și astfel am căzut. Cel ce se pocăiește neîncetat se curăță de toate acestea și-și netezește calea.

Leapădă obiceiul de a hotărî totul de unul singur și vei câștiga timpul care era irosit uneori prin stearpa visare cu ochii deschiși. Prin toate aceste lucrări, spovedania ajunge într-adevăr neîncetată.

Sursa: Sfântul Teofan Zăvorâtul - „Calea spre mântuire”, Editura Librăria Sofia

Ziditorul a suflat peste tine și ți-a dat duh de viață

Sar este, ca să spunem mai limpede, darul mic sau mare al nemărginitei și îmbelșugatei dăruiri dumnezeiești, pe care El ca un bun o împarte din nemărginita Sa bunătate. Și iarăși primim cele pe care noi le dăruim ca mulțumire, precum cunoașterea lui Dumnezeu – din care izvorăște uimirea –, dragostea, adorarea, lauda, doxologia. Toate acestea primindu-le bunul Dăruitor, iarăși ne răsplătește cu aceleași din aceleași, „ale Tale dintru ale Tale”. Din aceeași bogăție împarte, iar noi săracii, orbii și ciungii din ea ne îmbogățim, și aceeași bogăție rămâne la El; nici nu se împruținează, nici nu se înmulțește. O, măreție de neînchipuit!

Pe toți îi îmbogățește. Mii și mii și milioane de milioane s-au îmbogățit și au devenit Sfinți, iar la Dumnezeu bogăția rămâne aceeași.

Așadar, mai întâi să știi, fiul meu, că tot binele își are începutul de la Dumnezeu. Nu este gând bun fără numai de la Dumnezeu, nici gând viclean fără numai de la diavol. Orice lucru bun cugeți, spui, săvârșești, toate sunt daruri ale lui Dumnezeu. Căci „tot darul desăvârșit de sus este pogorând”. Toate sunt daruri ale lui Dumnezeu, al nostru nu este nimic.

Așadar, tot cel ce dorește și cere să primească Harul, să i-l dea Dumnezeu în dar,

trebuie mai întâi să-și cunoască bine însăși existența sa, să se cunoască pe sine. Și acesta este adevărul. Deoarece orice lucru are un început. Și dacă nu vei afla începutul, nu vei ajunge la sfârșit bun.

Iar începutul și adevărul este să cunoască oricine că este – 0 – nimic și din nimic au fost făcute toate. „El a zis și s-au făcut; El a poruncit și s-au zidit”. A spus și s-a făcut pământul. Și luând pământ l-a plăsmuit pe om, fără suflet, fără minte, un om de lut. Aceasta este însăși existența ta. Aceasta suntem toți. Țărână și noroi.

Aceasta este prima lecție pentru cel care vrea să primească Harul și să-l păstreze totdeauna cu el. Din aceasta se dobândește cunoașterea și tot din ea se naște smerenia. Nu prin cuvinte netrebnice să se smerească, ci de pe o temelie solidă să spună adevărul: sunt țărană, sunt lut, sunt nămol. Aceasta este prima noastră mamă.

Așadar, dacă pământul este călcat cu picioarele, atunci și tu, ca pământ ce ești, trebuie să fii călcat în picioare. Ești nămol și nu ai nicio valoare, prin urmare ești aruncat de colo-colo pentru a te zidi. Ești aruncat de la unul la altul ca o materie nefolositoare.

Dar iată că Ziditorul a suflat asupra ta și ți-a dat duh de viață. Și îndată ai devenit om rațional. Vorbești, lucrezi, scrii, înveți. Ai devenit o mașină a lui Dumnezeu. Dar nu uita că rădăcina ta este pământul. Și dacă Cel ce ți-a dat duhul, ți-l va lua înapoi, tu iarăși vei fi zidit între ziduri. De aceea „adu-ți aminte de cele de mai pe urmă ale tale și în veac nu vei păcătui”.

Aceasta este întâia pricină care nu numai că atrage Harul, ci îl înmulțește și îl păstrează. Aceasta ridică mintea la cea dintâi contemplare a firii.

În afară de acest început, află ceva puțin, însă după o vreme îl va pierde, pentru că nu zidește pe temelie tare, ci încearcă prin felurite moduri și tehnici.

Spui, de pildă: „Sunt păcătos”, dar în sinea ta te crezi drept. Astfel nu este cu putință să scapi de înșelare. Harul caută să stea pe un loc tare, dar fiindcă nu ai aflat încă adevărul prin lucrare, de nevoie trebuie să plece. Și aceasta pentru că vei crede cu siguranță în gândul tău că ești ceea ce nu ești și astfel te vei înșela. Din această pricină Harul nu rămâne.

Sursa: Cuviosul Iosif Isihastul - „Mărturii ale experienței monahale”, Editura Evanghелиsmos, 2016

Strofe pentru suflet

Ce ai pus în mine, Doamne

Ce ai pus în mine, Doamne, Tu prea bine știi,

Ai pus soare și lumină, dar și pete gri,
Zarea m-a-nvățat albastrul și să fiu înalt,

Apa m-a-nvățat să caut malul celălalt.

Cerul m-a-nvățat că sfinții sunt adevărați,

Vântul m-a-nvățat ce-i dorul pentru cei plecați,

Tot ce-ai pus în mine, Doamne, de la început,
E și foc, e și iubire, nu e numai lut.

Ai ascuns sub coasta stângă lacrimă și cânt

Și mi-ai uns cu miruri gura și mi-ai dat cuvânt,

Mi-ai pus binele și răul, mi-ai pus jos și sus

Și păcatul cel dintâiu știu că mi l-ai pus.

Știu prea bine ce sunt, Doamne, cum și Tu o știi,

Și mi-ai dat în schimbul vieții darul de a muri,

Veșnicia de o clipă de a fi iubit,

Știu ce-ai pus în mine, Doamne, toate le-am găsit.

Autor: Sorin Poclitaru

Iubire infinită

Te-am înmormântat în inimă.
Sânge-n vene lin îmi curge,
Când trupul mi se frânge.
Vrăjmași-ai Tăi mă răstignesc,
Cerul nu vor să-l doresc.

Joia răstignirii Tale
E joia răstignirii mele.
Același sânge în alt trup,
Nu aveam cum să nu plâng.

Cu trupul stau departe,
Cu inima aproape.
Oare din inima mormânt,
Vei răsări curând?

Autor: Lavinia Olteanu

Credința pentru copiii de toate vârstele

Prețul lucrurilor

Un om avea un băiat tare leneș. Atât de leneș, că nu făcea nimic toată ziua, dar știa să ceară bani de la părinți ca să-și cumpere dulciuri și jucării. Dar, într-o zi, tatăl său a hotărât să-l lecuiască și, când băiatul a venit iarăși să-i ceară bani, i-a spus:

- Fiule, eu ți-aș da banii aceștia, dar mă tem că tu nu știi să-i prețuiești. Nu știi valoarea lor și îi cheltuiești fără rost.

- Cum să nu, tată? Știu foarte bine că banii se câștigă greu și nu îi voi mai risipi.

Dar, în timp ce băiatul tot încerca să-și convingă părintele să-i dea bancnota după care îi scăpărau deja ochii, tatăl său a aruncat-o deodată în soba aprinsă. Băiatul a rămas locului, mut de uimire, neînțelegând de ce a făcut tatăl său acest lucru.

- Acum să știi că ești pedepsit! - a mai spus tatăl. Pleacă din casa mea și să nu te mai întorci până nu vei fi și tu în stare să câștigi un ban.

Băiatul nu a mai avut ce face și s-a dus la brutarul din colțul străzii, rugându-l să-l primească ucenic. O săptămână întreagă a muncit cărând sacii cu făină, frământând coca și trebăluind prin brutărie. Când se împlini o săptămână, brutarul îi dădu o grămadă de bani.

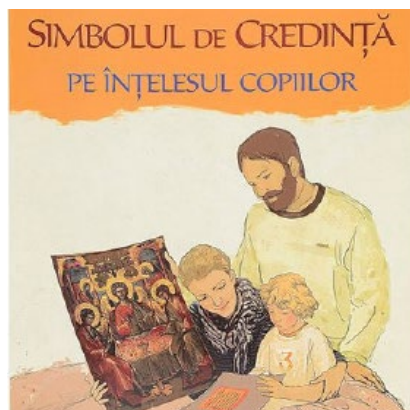
Fericit nevoie mare, băiatul s-a întors acasă.

- Tată, tată - a strigat el, intrând val-vârtej - am câștigat și eu bani. Uite bancnotele astea! Uite ce multe sunt și doar eu am muncit pentru ele, nimeni nu mi le-a dat pe degeaba!

- Bravo, fiule, i-a zis tatăl. Ia dă-mi-le și mie să văd câte sunt...

După ce le cercetă cu luare-aminte, tatăl le aruncă imediat în foc. De data aceasta, băiatul a sărit ca ars, băgându-și mâinile în flăcări să scoată banii pentru care muncise atât.

- Vezi, fiule, de-abia acum știi valoarea banilor. Și doar cine le cunoaște valoarea știe cu adevărat și cum să-i cheltuiască - îi mai spuse tatăl cu dragoste.

„Viața este muncă și numai munca îi dă omului dreptul de a trăi: Apa curgătoare dă viață, cea stătătoare devine otrăvitoare.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă.

- Ce-ai făcut în această situație, a întrebat-o călugărul?
- Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l.
- Când ai avut iar probleme, ce-ai mai făcut?
- Același lucru, i-a răspuns din nou femeia. I-am reproșat și l-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel.

Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie.

- Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!

Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide.

- Părinte, dați-mi toată grămada de chei și află eu care-i cea potrivită - l-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns:

- Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și, dacă o vei găsi, sigur vei putea deschide!

„Învățăturile date cu forța nu pot dăinui în suflete, pe când învățăturile primite în suflet cu plăcere și cu bucurie rămân de-a pururi.” (Sfântul Vasile cel Mare)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Ierarh Mitrofan, Patriarhul Constantinopolului (4 Iunie)

Cel dintre sfinți, părintele nostru Mitrofan, a trăit pe vremea marelui Constantin, întâiul împărat creștin. El era fiu al lui Dometie Romanul, cel ce a fost de neam împărătesc; pentru că Dometie era frate cu Prov, cel care a fost mai înainte împărat al Romei. Acest Dometie, fiind bine cunoscător, a priceput înșelăciunea și rătăcirea închinării de idoli și, cunoscând că este dreaptă și adevărată credința creștinească, s-a lepădat de zeii cei mincinoși și a crezut în adevăratul Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Iar fiindcă în acea vreme se săvârșea mare păgânătate de îndrăcire de idoli în Roma și se făcea ucidere nevinovată de creștini în toate zilele fără număr, de aceea Dometie, lăsând Roma, a venit în Vizantia cu doi fii ai săi, cu Prov și Mitrofan.

Pe atunci era episcop în Vizantia Tit, bărbat plăcut lui Dumnezeu și sfânt. Pe lângă acesta petrecea Dometie cu fiii săi, învățând credința cea întru Hristos și legea Domnului, și bine povățuindu-se la viață cu fapte bune. Iar episcopul văzându-l pe el lipit cu toată inima și cu tot sufletul său de Hristos, iar cu duhul arzând și slujind Domnului, l-a rânduit pe el în rândul clericilor bisericii, hirotonindu-l preot.

Iar după ce episcopul Tit s-a mutat la Domnul, Dometie a luat scaunul după el, iar după sfârșitul fericitului episcop Dometie, scaunul patriarhal l-a luat fiul său Prov.

Iar după mutarea lui Prov, acest Sfânt Mitrofan, fiul lui Dometie și fratele lui Prov, a fost ridicat la scaunul arhieresc al Vizantieii. Și venind marele împărat Constantin în părțile Traciei, și vizitând și Vizantia, a văzut pe Sfântul Mitrofan și, vorbind cu dânsul, l-a cunoscut că este mare plăcut al lui Dumnezeu. Deci s-a minunat de îmbunătățita lui viață și de înțelepciunea sa, iubindu-l foarte mult; și dorind să audă cuvintele lui cele însuflețite de Dumnezeu, l-a dus pe el la Roma.

Apoi, marele Constantin a voit să-și mute scaunul împărătesc de la Roma la Vizantia pentru că a socotit că acel loc este foarte frumos și i-a plăcut ca să fie la acel loc o cetate împărătească; căci era îndestulat cu roadele pământului și așezat lângă Marea Euxinului, între Europa și Asia, având căile bune, atât pe mare, cât

și pe uscat. Deci a întemeiat o cetate mare, cu ziduri frumoase și a numit-o pe ea după numele său, Constantinopol sau Noua Romă. Și a adus din Roma veche în Roma nouă și pe Sfântul Mitrofan, numindu-l părinte al său și mijlocind pentru dânsul cinstea cea patriarhicească de la cei 318 Sfinți Părinți, care au luat parte la întâiul Sinod a toată lumea de la Niceea. Și a fost Mitrofan cel dintâi patriarh al Constantinopolului.

Și neputând Sfântul Mitrofan, întâiul patriarh al Constantinopolului - Roma cea nouă să vină el însuși la soborul acela, din cauza bătrâneții și a slăbiciunii sale, a trimis în locul său pe horepiscopul său Alexandru, bărbat cinstit, sfânt și bătrân, care a suferit multe osteneli în Tracia și în Iliric, pentru pacea Bisericii. Acesta a ținut în sobor locul patriarhului Mitrofan și s-a nevoit împotriva lui Arie. Iar după ce s-a sfârșit acel Sinod a toată lumea, dreptcredinciosul împărat, marele Constantin, a rugat pe toți arhierii să meargă cu dânsul la Prea Sfințitul patriarh Mitrofan și să-l cerceteze pe el, fiind bolnav pe patul morții.

Deci mergând la dânsul toți împreună cu împăratul, într-o zi de Duminică și stând de vorbă, împăratul a zis către dânsul: „O, prea cinstite părinte, te văd că ai slăbit de bătrânețe și boală; deci, te rog, spune și ne arată nouă, cine va fi vrednic după tine, ca să fie păstor al turmei!”.

Iar Sfântul Mitrofan, cu fața veselă, a răspuns către împărat: „Cu adevărat Duhul Sfânt a vorbit prin gura ta, de vreme ce eu gândindu-mă la aceasta cu șapte zile mai înainte, Domnul mi-a descoperit că după zece zile mă voi duce din cele de aici, iar după mine are să vină la scaunul patriarhicesc slujitorul meu, Alexandru, cel vrednic cu adevărat de alegerea și de darul Sfântului Duh; iar după el are să fie moștenitor scaunului Pavel, care este acum între ceteți”. După aceea, Sfântul Mitrofan, căutând spre dumnezeiescul Alexandru, patriarhul Alexandriei, a zis către dânsul: „O, frate, și tu vei lăsa după tine moștenitor ales”. Apoi, luând de mână pe Atanasie, arhidiaconul lui, a grăit: „Iată viteazul ostaș al lui Hristos! Acesta va fi după tine moștenitor și nu numai împreună cu fratele meu, Alexandru, va sta tare împotriva păgânătății lui Arie, dar va intra și în mari nevoințe; și multe pătimiri îl așteaptă pe el, împreună cu viteazul Pavel”.

Astfel a prorocit sfântul despre cele ce aveau să fie, iar după acele zece zile de la descoperirea Domnului s-a săvârșit cu pace, în 4 zile ale lui iunie și a trăit toți anii de la nașterea sa, 117; iar acum trăiește în viața cea fără de sfârșit, stând înaintea scaunului marelui Arhieru care a străbătut cerurile, al lui Hristos, Mântuitorul nostru, a Căruia slavă este în veci. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2025

- 1 D Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian
Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10
- 2 L †) Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava;
- 3 M Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula;
- 4 M †) Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, patr. Constantinopolului
- 5 J Sf. Mc. Dorotei, episcopul Tirului; Sf. Mc. Apolo și Leonid
- 6 V Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou, episcopul Mănăstirii Dalmat
- 7 S Sf. Sfințit Mc. Teodot, episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida; (*Sâmbăta morților - Moșii de vară*)
- 8 D (†) Pogorârea Sfântului Duh; † Sf. Mucenici Nicandru și Marcian;
Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12
- 9 L (†) Sfânta Treime; Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei
- 10 M Sf. Sfințit Mc. Timotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina;
- 11 M Sf. Ap. Bartolomeu și Barnaba; Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul Crimeii
- 12 J Sf. Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Athonitul;
- 13 V Sf. Mc. Achilina; Sf. Ier. Trifilie, episcopul Lefcosiei din Cipru
- 14 S Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului;
- 15 D Sf. Prooroc Amos; † Sf. Mc. Isihie; Fericiții Ieronim și Augustin
Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-33; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1
- 16 L Sf. Tihon, episcopul Amatunde; Sf. Sfințit Mc. Marcu, episcopul Apoloniadei; (*Începutul postului Sfinților Apostoli*)
- 17 M Sf. Mc. Manuil, Savel, Ismail și Felix
- 18 M Sf. Mc. Leontie, Ipatie și Teodul; Cuv. Erasm
- 19 J Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare
- 20 V Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului
- 21 S Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie
- 22 D †) Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, Ep. Samosatei
Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; II Corinteni V, 17,20; Ev. Matei IV, 18-23; V, 14-16; X, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2
- 23 L Sf. Mc. Agripina; Sf. Sfințit Mc. Aristocle preotul
- 24 M (†) Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele); Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; † Sf. Niceta de Remesiana
- 25 M Sf. Cuv. Mc. Fevronia; Sf. Mc. Orentie și frații săi; Sf. Mc. Livia
- 26 J Sf. Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ier. Ioan, episcopul Goției
- 27 V Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița
- 28 S Aducerea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papias
- 29 D (†) Sf. Ap. Petru și Pavel
Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3
- 30 L † Soborul Sfinților 12 Apostoli; †) Sf. Ier. Ghelasie de la Râmets

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

Pacea în vreme de război	1
Scrisoare către Sfântul meu Ocrotitor	4
Mai avem timp pentru Dumnezeu?	6
Sfântul Disc – ieslea, dar și piatra mormântului Mântuitorului ...	7
Spovedania neîncetată	8
Ziditorul a suflat peste tine și ți-a dat duh de viață	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Mitrofan, Patriarhul Constantinopolului	14

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Sorin Pavel**Xenia Cliucinicov**Gabriel Luca**Irina Ștefania Vaida***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218****Email: parohiasfvasile@gmail.com****Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)****Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424**